

1

Soms verandert de grond buiten 's nachts in een prachtige zee. Zo rood als de zon en zo diep als de lucht.

Ik lig op mijn bed, Queeny's voeten porren in mijn wang en ik luister naar het gekabbel van de golven tegen de tent. Queeny vindt me dom als ik zulke dingen zeg. Maar het is echt zo. Zij ziet het alleen niet, dat is het. Onze maá zegt dat er mensen op aarde zijn die alle verstopte stukjes en beetjes van het heelal kunnen zien die met de noordenwind hierheen zijn gewaaid en overal in de schaduwen liggen. Queeny probeert nooit in de schaduwen te kijken. Ze gluurt er niet eens naar.

Maar maá ziet het wel. Zij hoort de zee buiten ook. 'Jij hoort het wel, *né?*' fluister ik, en met mijn vingers voel ik in het donker of ze glimlacht.

's Ochtends is de grond nog nat en schuimig van de golven die eroverheen zijn gespoeld. Ik ga zitten en volg het spoor van de honderden dieren die helemaal tot aan de tent zijn gezwommen en hun snuit tegen de klep hebben geduwd om een glimp van ons in onze bedden

op te vangen. Queeny zegt dat het geen echte bedden zijn, alleen maar oude legerbritsen met nog oudere legerdekens. Queeny zegt dat een echt bed springveren en kussens heeft, en donsulling, en dat echte dekens niet kriebelen.

Ik geloof niet dat die dieren het verschil zouden weten, of zich daar druk om zouden maken.

Vanochtend heb ik een schelp gevonden die samen met die dieren is aangespoeld. Ik rook eraan. Hij was heel warm, zoutig en vissig, net de bodem van de zee. En ook al gelooft Queeny het niet, en mopperde ze iets van wanneer ik nou eindelijk eens groot werd en wilde ik haar alsjeblieft niet de hele tijd lastigvallen, verdomme, toch gaf ze me haar laatste velletje papier en mocht ik haar pen lenen om de woorden er in zwart boven te schrijven: *De Nachtzee met zeedieren*. Ik tekende zo mooi als ik maar kon zonder kleurtjes en op papier dat omkrulde van het vocht. In ruil voor haar pen en papier hoefde ze alleen maar mijn zeep, en die steel ik later wel terug. Zusjes horen hun eigen broertjes niet te laten betalen voor papier.

Ik kruip tegen maá aan met mijn benen door de hare gevlochten – maar ik pas wel op dat ik haar niet wakker maak, want ze heeft vandaag een van haar moeie dagen – en ik bekijk alle tekeningen in mijn doos. Binnenkort moet ik op zoek naar een andere doos. De ratten hebben bijna de hele zijkant opgegeten, en wat er nog over is, is vochtig en schimmelig, zelfs nadat ik hem in de zon heb gezet om te drogen. Bijna onderin zitten een paar tekeningen met maás handschrift erboven, van lang geleden, voordat ik zelf kon schrijven. Ik vind dat maá mooier schrijft. Wanneer haar woorden op het

papier vloeien, zijn ze al perfect. Ik wrijf over maás letters en adem ze in als de geuren uit mijn schelp.

Als ze morgen weer beter is, laat ik haar mijn nieuwe tekening zien, en de schelp, en dan vertel ik haar over de Nachtzee en zijn schatten. Dan vertel ik haar er alles van en dan luister ik hoe ze lacht, en kijk ik naar haar vrolijke gezicht.

Wanneer ik mijn benen loswurm en fluister dat het bijna tijd is voor het ontbijt en komt ze ook mee eten, dan zie ik haar ogen een stukje opengaan en het begintje van een lach om haar mond. 'Nog heel even, né?' zegt ze, in haar Engels dat nooit helemaal goed klinkt. 'Ik niet zo'n honger, Subhi, liefde.'

Maá heeft nooit veel honger. De laatste keer dat ze alles opat en niet alleen maar met haar eten speelde, was ik pas negentien hekvakjes groot. Dat weet ik nog, want dat was op Queeny's verjaardag en maá meet ons altijd op onze verjaardag. Nu ben ik al minstens eenentwintig of tweeëntwintig vakjes, of misschien wel tweeëntwintig en een half. Ik ben al een poos niet meer gemeten.

Maá heeft nooit veel honger, maar ik heb altijd honger. Eli zegt dat ik wel een groeischeut zal hebben. Eli woont met een paar andere gezinnen in Familientent Vier, want hij is hier zonder zijn eigen familie. Eerst woonden Eli en ik in dezelfde tent, Familientent Drie, maar toen moest hij van de Overhemden verhuizen. Zo gaat dat soms. Maar in Familie Vier wonen zevenenveertig mensen, en in Familie Drie maar tweeënveertig, dus ik snap niet waarom dat moest. Het maakt niks uit dat Eli ouder is dan ik, en ook nog ouder dan Queeny, hij is mijn beste vriend en we vertellen elkaar alles wat

er maar te vertellen is. Eli zegt dat wij meer dan beste vrienden zijn. We zijn broers.

Eli heeft vast gelijk met die groeischeut, want vandaag heb ik na het middageten nog steeds honger, ook al heb ik een extra grote schep in mijn kom gekregen. 'Jij moet sterk zijn om op je moeder te passen, ja?' zei de man die ons opschepte. Ik knikte omdat ik het extra eten wilde hebben, maar ik snap niet goed wat hij met dat oppassen bedoelde.

Eli boog zich naar me toe en zei: 'Als je sterk wilt worden is dit wel het laatste wat je moet eten.' Maar het water liep me al in de mond als ik naar die kom keek. We hadden de afgelopen vier dagen voedseltekorten gehad en maar halve porties gekregen, dus Eli kon het me echt niet tegenmaken.

Wanneer ik mijn eten op heb, kijk ik de lange tafel langs naar de anderen die over hun kom gebogen zitten, en naar de staande eters langs de muur, maar niemand ziet eruit of hij zijn portie wil weggeven, zelfs niet nadat iemand iets uit zijn mond heeft gehaald wat op een stukje plastic lijkt. Ze roeren hun brij alleen wat zorgvuldiger door.

Maá zegt altijd dat ik het eten maar niet te goed moet bekijken, en als ik er vliegen of wurmen in vind zegt ze dat ik geluk heb, want zo krijg ik eiwit binnen. Eén keer vond ik zelfs een mensentand in mijn rijst. 'Hé, maá, heb ik nou ook geluk?' vroeg ik. Maá keek ernaar en zei: 'Als je een tand nodig hebt wel.' Ze moest heel lang om haar eigen grapje lachen. Zo leuk was het nou ook weer niet, vond ik.

Als Eli me ziet kijken, schuift hij zijn halfvolle kom naar me toe. 'Jij bent gek, jongen. Een normaal mens zou

nooit nog meer van deze troep lusten.' Hij zegt het ook nog extra hard, en de Overhemden die toezicht houden komen met hun hand op hun stok een stap dichterbij, voor als we soms niet weten wat er gebeurt als we rot-zooi trappen in de Etenstent.

'Maar we hebben geluk, Subh, want het eten van vandaag is maar twaalf dagen over de houdbaarheidsdatum.' Eli wijst naar de lege kuipen bij de keuken, en praat nu nog harder. Als ik zie hoe die Overhemden elkaar aankijken, wachtend op een signaal dat Eli te ver is gegaan, kolkt mijn eten in mijn buik.

'En, wat raad je?' vraag ik.

Hij hoort vast mijn stem trillen, een beetje maar, want hij staart de Overhemden niet langer aan en kijkt nu naar mij. 'Hond,' fluistert hij. 'Vast en zeker hond.'

Dat is een spelletje dat ik van Eli heb geleerd: het eten raden. Meestal krijgen we een bruine smurrie en is het haast niet te raden. Het lijkt in elk geval nooit op de maaltijden in de tijdschriften die wel eens in de Ontspanningsruimte liggen.

Ik neem de laatste hap van Eli's bord en doe mijn ogen dicht. 'Neuh. Het is kip met chocoladesaus erover met een drupje honing. Hond zit niet in kuipen met een houdbaarheidsdatum erop.'

Eli schiet in de lach en dreunt met zijn hand op tafel, zodat de metalen kom met zulk luid gerinkel op de grond knalt dat iedereen in de tent stil wordt. Er valt niet aan te twifelen wat de Overhemden nu zullen doen, en Eli en ik maken dat we wegkomen, we springen over de zitbanken heen en wringen ons langs de rij wachtende mensen naar buiten. We lachen nog steeds, ook al blijft de adem in onze keel steken van het hijgen, en als

we niet gauw blijven staan spuug ik vast mijn middageten uit, en dan heb ik weer net zo'n honger als ervoor.

Wanneer we zo ver weg zijn dat de Overhemden ons niet meer achternakomen, haal ik mijn schelp tevoorschijn en laat hem aan Eli zien. Eli is de enige aan wie ik al mijn schatten laat zien. 'Ba heeft me er weer een gestuurd,' zeg ik.

Eli kijkt me met één opgetrokken wenkbrauw aan. Volgens mij is hij er niet zo zeker van dat het mijn ba is die me die schatten stuurt terwijl iedereen ligt te slapen. Maar als iemand zou kunnen uitvogelen hoe je de Nachtzee moet influisteren om een berichtje te sturen aan een kind dat je nog nooit hebt ontmoet, dan is dat mijn ba wel.

'Dan mag jouw vader wel eens verdomd goed zijn best doen op zijn berichten, want tot nog toe kan niemand van ons er een touw aan vastknopen wat hij nou eigenlijk wil zeggen,' zegt Eli, en hij mept naar een muggenbult op zijn been, die knalrood is en vol pus zit. Ik hoef maar naar hem te kijken om te weten hoeveel pijn dat ding doet.

Hij heeft wel een beetje gelijk. Maar mijn Nachtzee laat nu al vijf seizoenen schatten bij me aanspoelen, en bij de eerste die ik vond, lachte mijn maá blijer dan ooit. De lach bleef de hele dag op haar gezicht zitten. Ze klemde mijn schat stevig vast en fluisterde mijn ba's naam, en ze gaf hem pas terug toen ik tegen haar zei dat zij hem nou wel lang genoeg had gehad, eerlijk is eerlijk.

Die eerste schat was een beeldje van een ridder. Ik heb er nog meer: het blauwe autootje met deuren die open kunnen, een oude groene munt met zwart om de

rand, een ster die helemaal uit de ruimte is komen vallen, een pen die het niet doet maar die zwaar en sterk aanvoelt in mijn hand, en een tekening in zwarte inkt van wel duizend vogels die meedrijven op de wind. Al die schatten zijn hier een voor een aangespoeld op een getij dat niemand ziet behalve ik.

Als ik Eli mijn schelp geef, lacht hij, en hij blijft hem in zijn hand ronddraaien. 'Mooie.' Dan gaat hij op de grond zitten en duwt de schelp tegen zijn oor, zo hard en zo dicht ertegenaan dat ik de afdruk in zijn wang zie, knalrood.

'Luister je naar het geluid van de zee?' vraag ik.

'Naar de verhalen van de zee. Zal ik je vertellen wat ik hoor?'

Nu zitten er al minstens tien andere kinderen om Eli heen naar hem te luisteren.

'Heel lang geleden, toen de aarde nog niks anders was dan zee, leefde er een walvis. De grootste, enormste walvis in de zee. Hij was zo oud als het heelal en zo groot als dit hele land. Elke nacht zwom hij naar de oppervlakte en zong zijn lied voor de maan. En op een nacht...'

We zitten allemaal doodstil. Eli's verhaal wurmt zich zo diep in ons hoofd dat het er nooit meer uit kan vallen.

Later mag Queeny van mij ook naar mijn schelp luisteren. 'Waar luister ik naar?' vraagt ze, met haar hele gezicht vol saai van wat ik heb verteld. 'Ik hoor niks anders dan ruisende lucht.'

'Dat is het geluid van de zee,' zeg ik.

Ze kijkt me alleen maar aan. 'Pff. De zee klinkt heel anders.'

Als ik de schelp aan maá laat zien pakt ze hem aan en

luistert ook. Ze luistert een hele poos en de pijn in haar ogen is nog nooit zo luid geweest. Ze zegt niks, maar ik zie aan haar gezicht dat ze iets hoort, en dan: 'Later, né?' met een stem zo laag en zacht alsof denken al te veel moeite kost. Zo praat ze tegenwoordig meestal.

Ik verstop mijn schelp bij de andere schatten die de Nachtzee heeft meegebracht, onder maás extra shirt en broek, waar verder niemand kijkt. Maar eerst hou ik hem nog even tegen mijn oor en luister nog eens heel goed. Ik weet bijna zeker dat ik mijn ba's stem er heel zacht in hoor fluisteren. Tegen mij. Hij vertelt dat hij onderweg is. Dat het niet lang meer duurt, want het is nu al negen hele jaren, en dat is heel lang om te wachten tot je ba komt. Ooit, klinkt het zacht. En het geluid van dat gefluister is even schitterend als duizend sterren die worden geboren.

Maar ik vertel niemand dat ik hem heb gehoord. Zelfs Eli niet.

2

Ik ben nog niet wakker of ik weet al dat het een bloedhete dag wordt. Het is nu al benauwd en je kunt nauwelijks ademhalen. Het wordt zo'n dag waarop de zon vanuit de lucht op je neer brandt en vanaf de grond naar je omhoog straalt, en waarop je niet veel kunt doen om het ook maar ietsje koeler te krijgen.

Daar is die dorst alweer, waardoor mijn tong dik en droog aanvoelt. De Overhemden hebben tegen ons gezegd dat er pas morgen nieuwe voorraden komen, en bij de gedachte dat ik nog maar één fles water heb, die meer leeg dan vol is, krijg ik nog meer dorst. Ik kijk naar de figuren die de schimmel op het tentdoek naast mijn bed vormt en doe mijn best om niet aan de hitte te denken. Ik zie er de vorm in van een hond met puntoren en scherpe tanden, en een vrachtwagen, en boven maás bed zie ik als ik mijn ogen een stukje dichtknijp, iets wat een zwerm vogels lijkt.

Queeny is nu al chagrijnig; ze staat voor de ventilator aan de uitslag op haar benen te krabben en gaat maar

door over de hitte, waar niemand iets aan kan doen en die niet minder erg wordt van haar gefoeter. Maar niemand zal er wel blij mee zijn, want even later is de hele tent aan het mopperen en probeert iedereen een plekje voor de ventilator te vinden.

Ik heb de pest aan zulke dagen. Zulke dagen worden alleen maar erger.

Van zulke dagen krijg ik kippenvel en lijkt alles schel en luid en krasserig. En nu krijg ik echt kippenvel, dus ik ga maar optellingen doen in mijn hoofd. Ik laat de getallen door mijn hersens rondwervelen, net zoals toen maã vroeger *tarana*-versjes voor me zong om nachtmerries te verjagen. Ik blijf optellen tot de getallen zo groot zijn en mijn hersens zo in de war raken van al dat rekenwerk dat de rest van de wereld een heel klein beetje stiller wordt.

Dan komt Queeny naar me toe en geeft me een por met haar teen. 'Opzij, eikel.' En alles wordt nog scheller en luider en krasseriger dan eerst.

Mijn benen bewegen al om te voorkomen dat ik iets doe wat ik niet wil doen. Ik maak dat ik de tent uit kom voordat Queeny mijn kippenvel nog erger kan maken. Buiten in de hitte kan ik tenminste bij haar en al het andere gemopper uit de buurt komen.

Het is nog maar ontbijttijd, maar de zon kijkt nu al kwaad. Het scheermesdraad boven op het hek schiet lichtsplinters in mijn ogen, zodat ik geen kant op kan kijken zonder verblind te worden, en ik voel dat die mopperigheid nu ook bij mij begint te jeuken, hoe stijf ik mijn ogen ook dichtknijp en hoeveel getallen ik ook probeer op te tellen.

Ik ben bij 1289 als ik de toeter hoor. Het is die van Harvey, niemand anders toetert zo.

‘Queeny is zeker alweer aan het klagen, hè?’ roept Harvey door het hek heen. En ook al is de zon te fel om goed te kunnen zien, ik hoor dat hij naar me lacht, dwars door de zon heen. En zomaar ineens verdampt de mopperigheid uit mijn hoofd, alsof hij er nooit is geweest.

Harvey is een van de Overhemden. De meeste Overhemden zien ons, Niemandskinderen, nauwelijks staan, behalve als ze met hun bliepstok langs ons gaan of ons opzij duwen. Nee, dan Harvey. Alle kinderen vinden Harvey aardig. Sommige andere Overhemden kunnen ook best aardig zijn, maar niet zoals hij. De aardige blijven trouwens meestal niet lang. Maar Harvey is hier zelfs al langer dan ik.

Het eerste wat Harvey doet wanneer er een nieuw kind aankomt, is vragen hoe het heet, zodat hij echt met ons kan praten, en ons niet met ons nummer hoeft aan te spreken. De meeste mensen hebben hun Boot-ID als nummer. Maá is NAP-24 en Queeny NAP-23. Maar ik ben hier geboren en daarom heb ik een ander ID. DAR-1, dat ben ik. Die 1 is omdat ik de allereerste baby was die hier werd geboren. Maar Harvey gebruikt die nummers niet, ook niet als dat eigenlijk wel moet.

Harvey begint pas bij het middageten, maar hij is er vandaag extra vroeg, en hij zegt dat ik even moet wachten, want hij heeft iets bij zich waarvan hij zeker weet dat ik dat fijn zal vinden. Ik weet al wat het is, want als het zo warm wordt brengt hij altijd hetzelfde mee: een plastic zwembadje. Het is klein en rond, en gemaakt in de vorm van een enorme oesterschelp, dus hij heeft altijd moeite om het door de hekken en poorten te krijgen. Terwijl hij met alle sloten hannest en probeert het badje en zijn tas niet te laten vallen, kijken de andere

Overhemden lachend en grijnzend toe. Ze rinkelen met hun sleutelbossen, maar niemand die met de sloten helpt zodat Harvey sneller naar binnen kan.

‘Jullie zijn geen donder waard,’ zeg ik tegen ze. Alleen niet zo hard dat iemand het hoort. Dat zegt Eli vaak. Maar die loopt dan tot vlak voor degene tegen wie hij het heeft en zorgt ervoor dat die het woord voor woord verstaat.

‘Hé, ik heb een mop voor je. Luister je?’ zegt Harvey zodra hij erdoor is tegen mij. Harvey weet altijd wel een mop. ‘Wat krijg je als je een kip met een wolf kruist?’

‘Wat?’

‘Alleen de wolf. Die kip had geen schijn van kans.’

Het is niet eens grappig. Dat zeg ik ook, maar Harvey moet heel hard lachen.

Hij legt het zwembadje op de grond, en ook al is er geen schaduw om het koel te houden, als ik aan het water denk voel ik de opwinding al in mijn tenen.

‘Het is vandaag spuitdag,’ zegt Harvey. ‘Kan me niet schelen wat ze zeggen. Als het 48 graden wordt, pak ik de slang en dan spuit ik dit ding tot de rand toe vol, o zo.’

De andere Overhemden vinden het maar niks dat Harvey steeds dat badje meebrengt. Het is waterverspilling, zeggen ze. De vorige keer dat Harvey het met de slang vulde, raakte het water op. We kregen pas nieuw toen de vrachtwagen drie dagen later weer kwam, dus Harvey moest wel toegeven dat ze vermoedelijk gelijk hadden.

Ik vraag aan hem of het water nu niet opraakt, maar hij haalt alleen zijn schouders op en zegt: ‘Te laat, Subhi, het zit nu al halfvol. Hoezo? Wil je niet zwemmen?’

Ik zeg niet dat ik liever wc's heb die beter doorspoe-
len, of dat het morgen mijn doucheday is en zonder wa-

ter kun je niet douchen. Dat zeg ik niet, want mijn vel doet gewoon pijn, zo graag wil het in die koelte springen. En als ik al dat water hoor stromen krijg ik nog meer dorst dan eerst, vooral omdat ik weet dat ik er geen druppel van mag drinken, omdat je ziek wordt van het water uit de tank.

Maar Harvey denkt overal aan, en als hij me ziet kijken wijst hij naar zijn tas, die boordevol zit met flessen water. Harvey is geweldig in zulke dingen. Ik let goed op dat ik niet te veel drink, zodat er genoeg voor de anderen overblijft.

Vanuit het niets komen er kinderen op het geluid af rennen van het water dat in het zwembadje klatert. Tegen de tijd dat het vol is, staan we al met z'n veertienen te dringen om erin te komen voordat het water even warm wordt als de grond; onze voeten vechten om een plaatsje in die koelte, zodat het water omhoog en over de rand klotst en de grond eromheen in modder verandert. Zelfs Queeny is er, ze spettert koel water in haar gezicht. Ik wil haar helpen, maar krijg alleen maar een stomp tegen mijn arm voor de moeite.

'Alsjeblieft, jongens. Jullie allereigenste zee. Niet te diep erin gaan, hoor.' Harvey steekt de slang de lucht in zodat het laatste beetje water op ons neerregent en op ons vel tintelt.

Ik heb wel eens foto's van de zee gezien in boeken en tijdschriften die soms in de Ontspanningsruimte liggen. Daarop is de zon nooit kwaad, maar warm en zacht, en glinstert hij op het water. Als je heel diep onder water zwemt, zegt Queeny, kun je alle vissen en schildpadden bekijken, en de roggen, en zeebloemen in de felste kleuren, en je kunt op je rug gaan liggen en je door de zee la-

ten meevoeren en dan zink je niet, niet eens een stukje. De zee tilt je gewoon op.

Als de wind uit de goede hoek komt, kan ik op sommige dagen een vleugje van de echte zee ruiken. Als ik dan mijn ogen dichtdoe en iedereen die om me heen dringt uitwis, en aan niks anders denk dan aan water dat tegen mijn tenen botst, dan ben ik heel even op de plek waar de zee onafgebroken in golven tegen me aan spoelt, en ik de wind inadem, heel diep, en alleen maar hoef te wachten tot het water overal op mijn hele lijf tegelijk tintelt, en niet alleen maar wat druppels.

Maar ja, vandaag is er geen wind. Alleen hitte.

Harvey gaat naar zijn tas en haalt er speelgoed uit voor in het zwembad: een paar bekers met gaatjes in de bodem waardoor het water in een patroon op de grond valt, wat plastic bootjes en een waterrad voor de kleintjes.

En een rubber eend.

Harvey gooit de eend in het water, dat al rood ziet van de aarde en elk moment warmer wordt. Dat lijkt de eend niks te kunnen schelen, ook al wordt er onder water voortdurend op getrapt en tegen geschopt. De eend duikt gewoon telkens weer op en blijft zijn eendenlachje lachen.

Ik weet wel iets over eenden. Dat heb ik van Harvey geleerd. Ik weet dat de veren dicht tegen de eendehuid aan droog blijven, zelfs als ze zo diep duiken als ze maar kunnen. Ik weet dat een eend geen zenuwen in zijn voeten heeft, zo krijgt hij nooit koude voeten. Ik weet dat een mannetjeseend een woord heet en dat er eenden rondkwaken die al langer leven dan ik. Ze kunnen wel twaalf jaar worden, wat als je erover nadenkt eigenlijk best goed is.